

Melania Cincea. Nu surprindere, doar indignare clocotindă

written by [Melania Cincea] | February 18, 2020

În anul în care se împlinesc trei decenii de la fratricidul din 13-15 iunie 1990, primim oficial vestea că dosarul Mineriadei se reia de la zero. O decizie în fața căreia întreaga ființă ți-e inundată de un val de indignare. Totuși, decizia nu surprinde. Se poate spune că face parte dintr-un șir de reminiscențe ale unor episoade prin care România a trecut în zorii democrației sale postdecembriste.

Patru oameni uciși prin împușcare. 1388 de persoane vătămate fizic sau psihic. 1250 de persoane arestate din motive de ordin politic. Acesta este, potrivit procurorilor militari de la Parchetul General, bilanțul Mineriadei din 13-15 iunie 1990. La care se adaugă un număr neidentificat de sedii vandalizate, sedii aparținând unor asociații non-guvernamentale, unor partide politice, universități, redacții care făceau opoziție noii puteri neo-comuniste și iliberale instalate la conducerea țării. Asta au lăsat în urmă hoardele de mineri chemați la București, de noua și „democratică” putere politică, să facă „ordine” împreună cu Poliția, care doar numele nu-l mai avea în comun cu fosta Miliție.

De 27 de ani a fost nevoie pentru ca dosarul Mineriadei să ajungă în judecată. Era iunie 2017, când 13 persoane – printre care Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, Virgil Măgureanu, Mugurel Florescu, Miron Cozma, Adrian Sârbu și Cazimir Ionescu – au fost trimise în judecată, acizate de infracțiuni contra umanității. Apoi s-a așternut liniștea...

După doi ani în care dosarul a stat în cameră preliminară, la Curtea Supremă – un termen sfidător de lung –, judecătorul Constantin Epure, invocând că a găsit nereguli în actul de sesizare întocmit de procurorii militari, anunța că îl retrimite la Secția Parchetelor Militare din Parchetul General. Ce însemna această decizie explica de atunci, într-un interviu pentru *Europa Liberă*, fostul procuror general Augustin Lazăr, în mandatul căruia cauza a fost trimisă în judecată: „Din dosarul Mineriadei mai rămân doar copertile. Dacă toate actele de urmărire penală au fost declarate nule, precum și toate mijloacele de probă care au urmat acelor acte, înseamnă că nimic din dosar,

inclusiv rechizitoriul, nu mai este valid și ele trebuie eliminate fizic. Ceea ce e ceva... exagerat, ca să nu spun altfel. Sunt acte care nu mai pot fi refăcute fiindcă au trecut foarte mulți ani de la data la care au fost administrate, ceea ce ar înseamna să afirmăm că justiția nu mai este posibilă după ce a trecut o perioadă de timp. Așa ceva nu s-a mai văzut în niciun dosar."

Ieri, la zece luni de la decizia de restituire la parchet a dosarului Mineriadei, judecătorul de cameră preliminară și-a motivat decizia prin faptul că rechizitoriul nu este e clar și că ar fi fost anulate probe prin încălcarea procedurii și prin... încălcarea dreptului la apărare: „*Prin modalitatea în care s-a desfășurat ancheta penală, învinuitului Iliescu Ion i-a fost încălcat, în mod grav și iremediabil, dreptul la apărare*”.

Iată, așadar, că în anul în care se împlinesc trei decenii de la barbariile comise în 13-15 iunie 1990, primim oficial vestea că dosarul Mineriadei se reia de la zero. O decizie în fața căreia întreaga ființă ți-e inundată de un val de indignare pe care o simți clocotind în adâncul tău. Și, totuși, decizia nu surprinde neapărat. Se poate spune că face parte dintr-un șir lung de reminiscențe ale unor episoade prin care România în zorii democrației sale postdecembriste; în care a intrat cu stângul și cu stânga neo-comunistă. În șirul acesta găsim achitarea, la Curtea de Apel București, a foștilor torționari ai disidentului Gheorghe Ursu, Marian Pârvulescu și Vasile Hodiș, sentință dată după 34 de la arestarea și torturarea sa și, ironie, chiar în anul în care România marca 30 de ani de la căderea comunismului. La fel, odele ridicate într-o parte a preseii, fără nicio jenă, ultimului șef al Securității comuniste, generalul Iulian Vlad. Odată cu ele ni se transmitea că Securitatea (cel puțin a ultimilor ani din regimul comunist) nu a fost opresivă, atâta timp cât fusese condusă de un om “solar”, “un om deasupra timpurilor”, “făcător de istorie, “iluminat”. În acest șir de reminiscențe intră și lansările de carte ale unor exponenți ai Securității, făcute sub cupola Academiei Române. Sau busturile ridicate unor barzi ai regimului Ceaușescu. Ori emisiunile, chiar pe Radioul Public, în care foști capi ai Securității erau prezentați în culori pastelate, unde, într-o zi de Bunăvestire, despre generalul de securitate Aurel Rogoian – unul din martorii din procesul lui Gheorghe Ursu, favorabili securiștilor-torționari – și despre fostul director al Securității, generalul Iulian Vlad, se vorbea ca despre „repere spirituale” ale României.

De ce am fost nevoiți să trecem prin toate aceste episoade umilitoare? Pentru că suntem țara în care, după căderea comunismului, puterea a fost preluată de oameni din eșaloanele secundare ale fostului regim – partid, UTC, Securitate, Armată, Procuratură; putere preluată prin vărsare de sânge (mii de răniți, peste 1100 morți, din care 942 de oameni au fost uciși din 22 până în 27 decembrie 1989, deci după căderea lui Ceaușescu), ceea ce ne conferă o dezolantă unicitate în peisajului fostelor state comuniste din Europa. Suntem țara în care pentru masacrul din Decembrie 1989 nu a răspuns nimeni în fața legii, ba chiar au existat magistrați care, blocând dosarul aproape 25 de ani, apoi tergiversându-l în drumul său spre judecată, au devenit complici ai celor vinovați de crime împotriva umanității. Suntem țara în care cu banii fostei Securități s-au clădit imperii politico-mediatiche sub a căror umbrelă

s-au dat și, poate, se mai dau tunuri de zeci de milioane de euro, imperii în care linșajul mediatic la comandă la adresa unor magistrați, a unor politicieni care nu le fac jocurile imund-penale este la ordinea zilei. Suntem țara în care lustrăția a eșuat, blocată chiar de către cei care ar fi putut fi vizați, ajunși, după cotitura de regim și destin din Decembrie 1989, în Parlament și la vârful Statului român.

Text publicat în premieră pe siteul PUTEREA A CINCEA, aici!